

Jaz nisem, da bi šel med vsemi.

Ti Bog nad vsem, kar je, ti Bog iz mene,
Bog-Žar iz luči v srcu duše moje,
ti, ki si Jaz-nad-Mano, ki si vse!
Daj mi lepote, v tebi posvečene,
moči mi daj zveneče, trde, svoje,
in en oltar nazaj, da zanj umrè,
zakaj, jaz nisem, da bi šel med vsemi!

Glej, bil sem kakor dete na livadi,
popotnik, sem vesel pozdravljal druga,
z manjšino čutil sem se sam dovolj;
glej, list med listi molil sem k Pomladi;
kal med kalmi, sem klical spas od juga,
trl nisem tujih sreč za svoj idol —
pa glej, jaz nisem, da bi šel med vsemi!

Bil sem bogat: o jaz, o beda Kreza!
In duša moja je v razsip sejala,
ne žetvam, sebi ne; brez kam? brez ker . . .
Grešila je: zdaj se zaklad pogreza,
kraljico je hvaležnost opljuvala,
iz knežjih prs opil se je vampir —
o Bog, jaz nisem, da bi šel med vsemi!

Zato mi daj, da bom ko divji plamen,
 zalučaj me za cilji meteora,
 al pa mi daj, da bom ko brušen meč;
 Resnice svoje bom uporni amen,
 Lepoti svoji ščit: Kdor noče, mora!
 le tople milosti ne daj mi več
 nikar! Jaz nisem, da bi šel med vsemi!

Daj mi sovraštva mrzlih ledenikov,
 daj mi temè, da luč pod njo bo varna,
 daj mi ponosa tihih, nemih zvezd;
 zadavi v prsih hrepenenje vzklikov,
 izrui očem kresova radodarna
 in makar mi v srce nalij bolest —
 naj bo! Jaz nisem, da bi šel med vsemi!

Vladimir Levstik.

Homer.

Ječijo v gorah tisočletni hrasti,
 drobi skalovja vrhe strel udar,
 nebo in zemlja: mračni dve prepasti;
 morjé in breg: en sam besneč vihar.

O kvišku, vali, kvišku! V prah, bregovi!
 A jaz sem v svoji duši pesem čul,
 kot niso je izsanjali lesovi,
 kot ni jih sveti gaj dodonski snul.

O dajte strun! Od zemlje do nebésa
 napnem in vglasim v burno jih polnoč,
 vihar zapoje svoja v njih čudésa,
 čez zemljo plakajoč in vriskajoč.

Zadivijo se rožnoprste zore,
 smejoč z Olimpa stopijo vrhov
 in s solncem kronajo strmeče gore —
 in v jutro se izlije smeh bogov.

Vojeslav Molè